

Füleket nyitogatva

Nyomdába adás előtt még egyszer végiglapozom a Jászkunság almanach írásait. Szerzők és szerkesztők, íme, ezt nyújtjuk Önnek.

Mi készítetett bennünket arra, hogy tetszhalott állapotából életre pofozzuk a Jászkunságot? Engem, szerkesztőként mindenekelőtt a dac. A dac, amely azt mondatta: nem lehet, hogy 48 év megjelenés múltán kézlegyintéssel elintézhető a folyóirat sorsa! Ennyire becsülnék csupán önmagunk? Vagy ennyire tehetetlenek volnánk? Negyedszázados újságírói, helyi értelmiségi munkálkodással a hátam mögött, elkötelezett lokálpatriótaként, az Alföld, a Tisza, a táj szerelmeseként lesülne a bőr a képemről, ha szó nélkül hagynám. Bátorság-e pénz híján, ellenszélben a Jászkunság föltámasztásán fáradozni? Inkább az a fajta vakmerőség, amellyel a vak ló megy a falnak. Szerzőink mindegyike e vállalás részese.

Szeretnénk az írástudókkal és az Olvasókkal elhíttetni, hogy ez a szakadozó földdarab nemcsak azért hever a térképen, hogy a vonatnak Budapest és Debrecen között legyen min átsuhannia! Akad itt egy-két, többre érdemes megálló! Nemcsak pénzgyűjtő és gazdagodó, vagy éppenséggel egyre mélyebbre csúszó magyarok (cigányok, kunok, jászok, zsidók stb.) hazája.

Ma már nem kérdezzük - mint 15 évvel ezelőtt -, hogy szabad-e itt nekünk gondolkodnunk is. Akkor - tudom, a kor nem érdem - azonnal megkaptuk a választ: nem, elvtársak, maguk csak dolgozzanak, majd mi gondolkozunk! Láttuk, hová vezetett.

Az Alföld közepe merre tartott a rendszerváltást megelőző egy-két évben, meg az azóta eltelt több, mint egy évtizedben? A mérleg, bizony - mint másutt - azon kevesek javára billen, akik résen voltak. A többségnek ez nem adatott meg.

Ami keserűvé teszi a szót, mégsem ez, hanem az, hogy egyre kevesebb honfitárs hiszi el, vallja, teszi magáévá, hogy saját magán csak magamaga segíthet. Mert látja azt, hogy egyre több erőfeszítéssel egyre kevesebbre jut.

De miért sanyargassam szomorú láttelellet az Olvasót? Hogy kapásból sutba vágja az egész folyóiratot? Nem! Igenis az a legnagyobb bajunk, hogy - privát jövőnket féltve - jólnevelten hallgatunk. Hallgatunk, miközben ordítanunk, toporzékolnunk kellene a keleti országrész elnyomorodása láttán!

Igenis azon kell gondolkodnunk, felelősen és kollektíven, saját véleményünket ellenáramlatban is vállalva, amiről e lapszámban szólunk; az Alföldről, a Tiszáról, az árvizek elleni védekezés elodázhatatlanságáról, a hétköznapijainkat ünneppé nemesítőkről, Bartókról és a magyarságról, határon túli szomszédainkról és honfitársainkról.

Halk, okos szóval, hogy meghallják, akiknek fülük nyílik rá.

Egri Sándor

Egri Sándor 1956-ban született Szolnokon. Újságíró. A Szolnokhoz közeli Fokorúpusztán él.